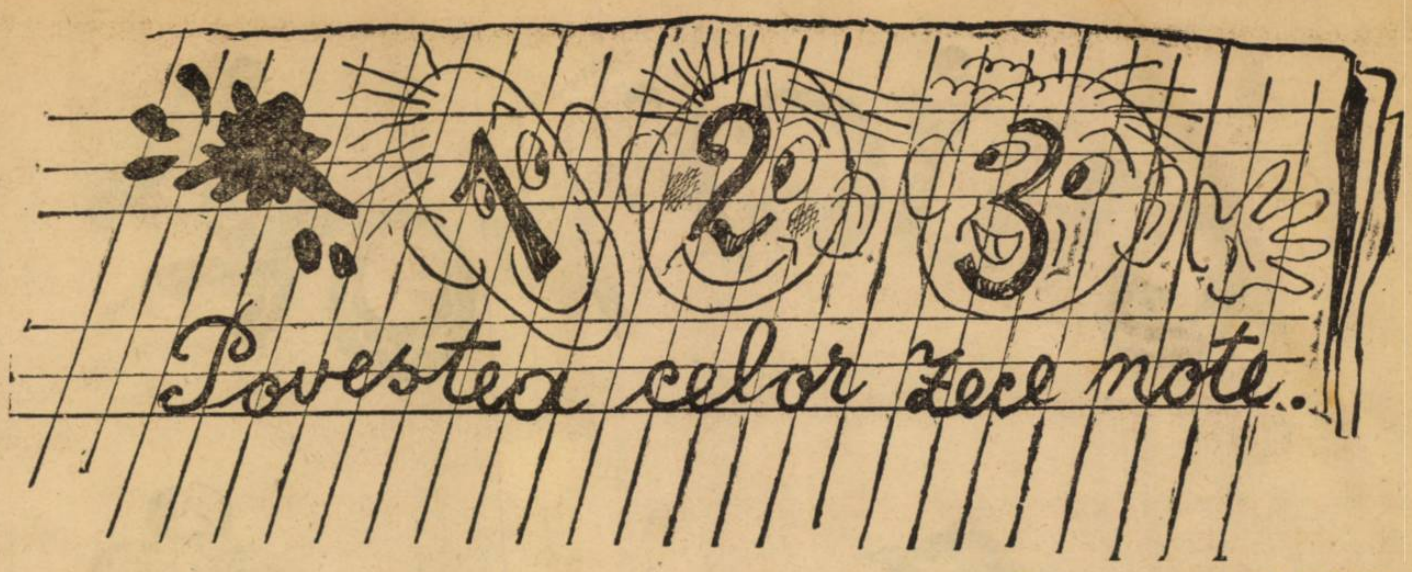

Prelucrare după E. ILINA

A fost odată ca niciodată Zecele, Optul și Șaptele, care trăiau în clasă și erau foarte sârguincioși. Intr'un colț mai întunecos trăiau Șasele și Cinciul, care veșnic vroiau să doarmă. Cât despre Patru, Trei, Doi și Unu, aceștia erau când în clasă, când în curte, — n'aveau astâmpăr, se zbenguiau toată ziua și nu învățau nimic.

Și iată că într'o zi, pe când Zecele, Nouă, Optul și Șaptele erau la lecția de gimnastică, Patru adună în jurul său pe Trei, Doi și Unu și le zise:

„Ce mândru e Zecele ăsta. Își închipuie că e mai mare și mai grozav ca toți. Dar dacă ne-am aduna noi patru, am fi — ia să socotim... Patru nu prea era tare la adunare, car nici în Trei sau Doi n'avea vreo nădejde că o să-l ajute la socotit; cât despre Unu, acesta trăgea ca deobicei cu coada ochiului la vecinii săi, doar-doar o să izbutească să copieze rezultatul dela vreunul din ei, — chiar deaceea Unu devenise cam șașiu dela o vreme. Deci Patru trebui vrând, — nevrând — asudând și blestemându-și soarta de a fi cel mai mare printre proști — să socotească singur, și după ce numără băbește pe degete și se încurcă de vreo patru ori, găsi: „Toți împreună am face zece".

Doi fu foarte încântat.

„Auzi ce strașnic", zise el. Vasăzică o să ne meargă bine fără să muncim. Păi la ce bun să muncim? Dacă-ți faci lecția așa-și-așa iei cu chiu cu vai un Șase, sau chiar numai un Cinci. Dac'o faci prost iei un Patru sau un Trei. Iar dacă n'o faci deloc, iei Doi sau Unu. Hai mai bine să chemăm și pe Șase și pe Cinci și să ne adunăm toți împreună. O să fim mai mari decât îngâmfatul ăsta de Zece, și fără să muncim. Fandositul de Nouă o să moară de necaz".

„Ce idee", zice Treiul, morocănos ca întotdeauna, fiindcă-i era lene să deschidă măcar gura. Crezi că Șasele și Cinciul o să vrea să se unească cu noi? Nici prin gând nu le trece. Șasele întotdeauna strâmbă din nas, când e vorba de noi. „Nu vreau să am de a face cu leneșii", zice el. „Destul că sunt prieten cu Cinciul, care nici el nu-i prea de soiu. Dar ce să fac, suntem vecini". Se crede mare savant și nu ne poate suferi pe noi. Așa că nu-i puneți la socoteală".

Se mai sfătuiră ei cât se sfătuiră, numai Unu tăcea și se uita cu un ochi la slănină și cu altul la făină. Știa că nimeni nu-l lua în serios, deși semăna leit cu o jumătate din ilustrul Zece, — dar nici învățătoarea nu-l credea când teza lui semăna leit cu a vecinului din față.

In cele din urmă îl trimiseră pe Unu în ungherul unde dormeau duși Șasele și Cinciul, ca să-i scoale și să-i poftească la sfat. Cinci păru foarte încântat și tare s'ar mai fi dus, dar Șase râse de-l duru burta:

„Auzi ce proști!" zise el. „Cine a mai pomenit asemenea gogomănie? Păi cum o să facă patru proști cât un deștept, și patru leneși cât un muncitor harnic? Și cum o să-i pună învățătoarea unui leneș o notă mai mare decât unui elev silitor? Dacă nu vreți să munciți, degeaba vă adunați, că tot proști și prăpădiți o să rămâneți. Vai ce somn mi-e! Lăsați-mă să dorm!" Zise și se culcă.

Intre timp lecția de gimnastică luase sfârșit, și odată cu copiii trecură în clasă și Zecele, Nouă, Optul și Șaptele care intrară imediat pe ușă, căci ei sunt pretutindeni musafiri bineveniți. Patru, Trei, Doi și Unu se luară după ei, dar ușa li se închise în nas. Nici ușa nu-i putea suferi. Găsiră însă o crăpătură și se strecurară în clasă.

Incepu o dictare: învățătoarea dicta și băieții scriau sârguitori. Dar un elev,—un elev bun, ba chiar premiant—nu auzi bine, nu se gândi, și scrise un cuvânt greșit. Ar fi trebuit să scrie: „Fetița prindea fluturi cu plasa" iar el scrise: „fetița prindea fluturi cu piața".

Învățătoarea trecu printre rânduri, aruncă o privire pe caietul său și zise:

„Fii atent când scrii să nu-l pierzi pe Zece dintr'o nebăgare de seamă".

Patru nu mai putea de bucurie și-i șopti lui Trei:

„Auzi? Cine-l pierde pe Zece, poate să se rostogolească foarte ușor până la Patru, ba chiar până la Trei.

„Cred și eu", zise Trei. „Acolo unde lipsesc atenția și stăruința se găsește întotdeauna o portiță pentru noi."

Patru și Trei începură să caute asemenea portițe.

Se furișară lângă un băiat, dar de el nici nu izbutiră să se apropie.

Incercară să se strecoare în caiet. Dar nici gând! Literele stăteau ca la paradă: toate priveau într'o singură direcție, drepte, egale și îngrijite. Patru și Trei traseră o spaimă bună când au văzut una ca asta și s'au retras în grabă.

S'au strecurat lângă un alt băiat. Acesta prindea un cuvânt, iar al doilea îi intra printr'o ureche și-i ieșea prin cealaltă.